

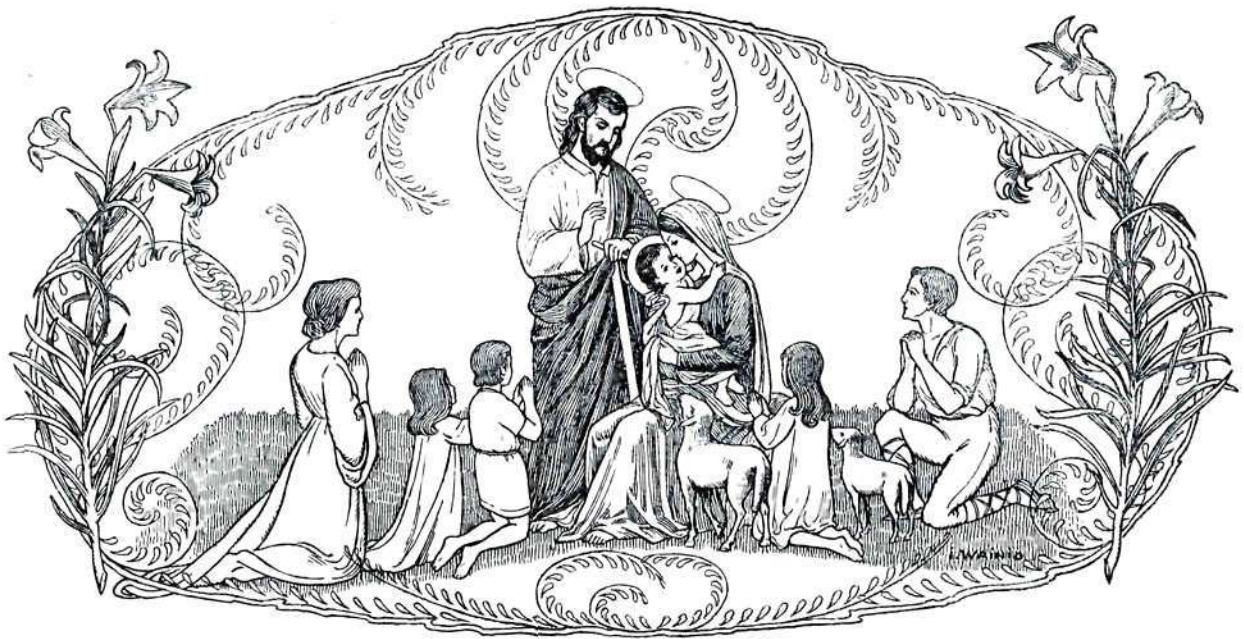
TOULUPUKKI

1915

VS-B.

Kansanopettajain Osakeyhtiö Walistus

Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa!

Olettehan, lapset, koulussa lukeneet, kuinka sinä yönä, jona Jeesus syntyi Betlehemissä, häikäisevä kirkkaus leimahti läheisellä kedolla valvovien paimenten ympäri, ja enkeli ilmestyi heidän eteensä ja sanoi: *»Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.»* Ja kohta oli — senkin varmaan muistatte — enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa sanoen: *»Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!»*

Kukapa, varsinkin maaseudun lapsi, ei olisi aamuhämärässä kulkusten soudessa ja aisakellojen paukuessa ajanut joulukirkkoon ja siellä ihmetellyt joulukynttiläin valoa ja juhlallista jumalanpalvelusta. Jos jotain siitäkin, mitä kirkossa ensin alttarilta ja sitten vielä saarnatuolista luettiin, on jäänyt mieleen, niin eiköhän tuo taivaallisen sotaväen ylistysvirsi: *»Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa — — —!»*

Pienet lapset eivät tavallisesti ole joulukuusta laittamassa, mutta onpa kaiketi nuorten lukijoitteni joukossa niin suuria, että ovat saaneet olla mukana

tuossa hupaisessa työssä: ripustamassa kuuseen kynttilöitä, omenia ja muuta hyvää. Kenties silloin myös sommittelitte kulta- tai hopeakirjaimia nauhaan ja asetitte sen joulukuusta kaunistamaan. Ja sanat, jotka jokainen kuusta katsellessaan pyhällä hartaudella luki, olivat varmaankin nämä: *»Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa — — —!»*

Mikä haltioittaakaan jouluyön sotajoukot tuohon ylistyslauluun ja mikä saa aikaan, että meilläkin, maan asukkailla, on jouluna niin kirkossa kuin kotona kiitoksen sanat Jumalallemme? Eiköhän se, että Vapahtajan syntyminen on niin verraton ilon aihe, että päivä, jona tuo suuri tapahtuma sattui, levittää valoa ja iloa kaikkialle, missä vain Jeesus nimi tunnetaan.

Lapset ovat oppineet lahjan saadessaan kumartamaan ja kiittämään. Kun Jumala on antanut teille joulun suuren ilon, niin tottapa te kaikki, niin pienemmät kuin suuremmatkin, kumarrutte Jumalan edessä yhdessä taivaan ja maan asukasten kanssa kiittämään ja ylistämään häntä: *»Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!»*

Matti Pesonen.

Joulua odotellessa.

Käy lauha henkäys metsän puussa,
on lapset liikkeellä illansuussa.
He haastaa joulusta toivomasta
ja idän tähdestä ihanasta,
mi loisti seimehen kerran.

He silloin huomaavat tähden kirkkaan,
ja vanhin joukosta muille virkkaa:
»Kas, siskot, Jeesuksen tuo on tähti,
se Betlehemistä tänne lähti
ja loistaa kotimme yllä!»

On onnellinen se maja varmaan,
mi uinuu hohteessa tähden armaan,
min puoleen pienetkin katseen nostaa
näin talvitaivalten pimennosta . . .
Oi, loista, tähtönen lempein! *I. H.*

Joulutonttujen laulu.

Nyt joutukaa, nyt joutukaa
ja nostakaatte jalkaa,
ei ullakolla unta saa,
kun joulujuhla alkaa!
Nyt joulu on, nyt joulu on,
nyt nostakaatte jalkaa!

Ei meitä muut kuin lapset nää,
nyt saamme lahjan antaa,
ne usein leikkiin luokse jää
ja meille leivän kantaa.
Nyt joulu on, nyt joulu on,
nyt saamme lahjan antaa.

Nyt tulkaa, lapset, laulaen,
sit' taivas teilt' ei kiellä,
ja olkoon onni ikuinen
teill' elon tuskan tiellä.
Nyt joulu on, nyt joulu on,
sit' taivas teilt' ei kiellä!

Nyt loistaa taivas, loistaa maa,
ja tuuli soittaa viiriin,
nyt tanssikkaa, kun tanssittaa
ja tulkaa lasten piiriin!
Nyt joulu on, nyt joulu on,
ja tuuli soittaa viiriin!

Me emme ihmisleipää syö,
sen köyhille me jaamme,
kun loppuu pyhä jouluyö,
taas nukkua me saamme.
Nyt joulu on, nyt joulu on,
sen köyhille me jaamme!

Hei, joulutontut, joutukaa,
pian uusi vuosi alkaa,
kun vuosi joulun jouduttaa,
taas nostakaamme jalkaa!
Nyt joulu on, nyt joulu on,
pian uusi vuosi alkaa! *Larln Kyösti.*

„Isän uskollinen palvelija.“

Rudolf Koivun kuvittama satumukaeltu.

Ukolla oli kolme poikaa. Sattuipa hän sitten sairastumaan ja pyysi vanhinta poikaansa hoitajakseen. Mutta tämä ei viitsinyt, valitteli kiireellisiä tehtäviään ja ehdotti veljiään. Ukko tiedusti silloin keskimäistä poikaansa. Häntä ei löytynyt koko talosta, oli jossain kylällä juoksentelemassa. Silloin tarjoutui nuorin poika pyytämättä käskemättä isänsä hoitajaksi. Isä ei enää parantunut. Eräänä päivänä tunsi hän kuoleman lähestyvän ja sanoi nuorimmalle pojalleen: »Koska olet rakastanut minua enemmän kuin muut lapseni, tahdon antaa sinulle kalleimman aarteeni. Jos jotain halajat, mene läheiseen metsään puoliyön aikana ja huuda luoksesi uskollinen palvelijani. Hän auttaa sinua aina.»

Isä kuoli. Vanhemmat veljet ottivat talon ja maat itselleen, mutta nuorimmalle eivät antaneet mitään. Eikä hän pyytänytkaan. Odotteli vain sopivaa hetkeä, jolloin saisi kutsua isänsä uskollisen palvelijan auttajakseen.

Olipa kuninkaalla, jonka valtakunnassa veljekset asuivat, ihmeen ihana tytär. Tyttärestä maalattiin muotokuva, joka ripustettiin linnan korkeimman tornin huippuun kaiken kansan nähtäväksi. Julistuttipa kuningas sitten, että se, joka voisi ottaa tornin huipusta kuvan, saisi vaimokseen hänen ihanan tyttärensä ja puolet valtakuntaa. Jokainen mies saisi koettua onneaan.

Veljekset sen kuultuaan alkoivat hommautua lähtökuntoon. Syöttelivät hevosiaan, harjasivat ja hoitelivat niitä, minkä taisivat, että ne sitten jaksaisivat tehdä huiman hypyn tornin huipulle. Nuorin veli tarkasteli rauhallisena toisten hommia. Hänellä ei ollut hevosta, eikä hän siis voinut kilpailuunkaan osaa ottaa.

Kilpailupäivän aatto-iltana vanhemmat veljekset nousivat ratsujensa selkään ja ratsastivat kuninkaan linnalle. Nuorin veli sai jäädä taloutta hoitamaan. Mutta alkoipa äkkiä hänenkin mielensä tehdä kilpailuihin, ja hän ajatteli keinoa, millä sinne päästä. Samassa muisti hän isävainajansa lupauksen. Hän odotteli puoliyöhön, asteli sitten läheiseen metsään ja huusi: »Hei, isäni uskollinen palvelija! Ilmesty eteeni!»

Samassa kävi kova tuulen kohina läpi metsän ja pojan eteen ilmestyi hevonen, niin komea, ettei hän ikinä ollut sellaista nähnyt.

»Olen palvelijasi, sanoi se, — mitä haluat?»

»Hommaa minulle komea puku, ja vie minut kilpailuihin!» komensi poika.

Hevonen nosti hampaillaan pojan ilmaan, pyöräytti pari kertaa ympäri ja laski jälleen maahan.

Poika tarkasteli itseään ja ihmetteli. Hän oli hienossa puvussa, vyöllä pitkä miekka ja päässä komea töyhtöhattu. Enempää arvelematta kiipesi poika hevosen selkään, ja se kiidatti hänet salaman nopeudella kuninkaan linnalle. Sinne oli koontunut kansaa äärettömän paljon, ja kun ihmiset näkivät pojan, jäivät kaikki suu auki häntä katsoa tollottamaan. Eivät ikänä ennen olleet nähneet niin komeata ratsastajaa. Poika ajaa karautti tornin juurelle, supatti jotain hevosen korvaan ja hevonen alkoi kohota kuin siivillä tornin huippua kohti.

Ihmiset katsoivat kummissaan ylös. Poika oli juuri saamaisillaan kuvan laidasta kiinni, sormen verran vain oli enää väliä, mutta silloin hevonen laskeutui ja äkkiä, myrskyn lailla katosi ihmisten näkyvistä. Kaikki ihmettelemään. Kukaan ei enää yrittänytäkään kuvaa tavoitella.

Hevonen vei pojan takaisin metsään, pyöräytti häntä pari kertaa ilmassa ja katosi. Pojalle ilmestyivät päälleen etiset vaatteensa, ja hän meni tyytyväisenä kotiin odottelemaan veljiään.

Veljet saapuivat, ja heilläkös riitti kertomista ihmeellisestä ratsastajasta. Poika kuunteli heitä hetkisen ja virkkoi:

»Enköhän se vain minä ollut, se ratsastaja. Katsoitteko tarkkaan?»

»Oletko järkesi kadottanut?» nauroivat veljet, »menehän vie-mään hevosemme talliin, eläkö siinä turhia löpise!»

Jonkun ajan kuluttua kuningas taas kuulututti kilpailun. Prinsessan kuva oli tälläkin kertaa tornin huipusta otettava, ja voittajalle luvattiin sama palkinto kuin ensi kerrallakin.

Uudelleen läksivät veljet linnalle, ja heidän mentyään pujahti nuorin veli metsään, kutsui luoksensa hevosen, nousi sen selkään ja ratsasti kilpailuihin hänkin.

Taaskin hän herätti yleisön huomion. Prinsessaltakin meni pää aivan pyörälle, niin kaunis hän oli.

Poika kiristi ohjaksia ja nuolen nopeudella alkoi hevonen kiittää halki ilman tornin huippua kohti.

(Jatkoa 2:n lehden takana.)

Metsän joulu.

1. näytöksinen joululeikki.

Henkilöt: Pärttyli, Helinä (sisaruksia), joulupukki, sini-piikojia, karhu, lapsia, jotka laulavat, ollen puina (näkymättöminä).

Näyttämö: Hämärä metsä, maassa ja puiden oksilla on pak-sulta lunta (pumpulia). Metsässä on pelkkiä kuusia, reunassa suuri, vanha mänty.

PÄRTTYLI JA HELINÄ (tulevat uteliaina ympärilleen katsellen).

PÄRTTYLI (osoittaa kädellään erästä kuusta): Miten kau-niita kuusia täällä kasvaa, juuri sopivia joulukuusiksi! Katso tätäkin tässä!

HELINÄ (lähestyy kuusta, koettaa sen oksia): Tämä on juuri sopiva meidän pirttiin, ei sinne mahdu suuren suuri, eikä taas pieni näytä miltään; tämä on juuri sopiva.

PÄRTTYLI (ottaa kirveensä ja aikoo ruveta hakkaamaan kuusta poikki): Minä otan tämän kuusen, pidä varasi, Helinä, ettei se kaadu päällesi.

1:NEN KUUSI (joku lapsista piiloutuneena kuusen taa): Minua et saa hakata joulukuuseksi!

PÄRTTYLI (hämmästyneenä): Mitä kummaa!

HELINÄ: Kuulinko oikein, puhuiko kuusi jotain?

PÄRTTYLI (hämillään): En oikein käsitä, luulin kuule-vani ääntä

HELINÄ: Siellä kummittelee, hakkaa tämä toinen kuusi.

PÄRTTYLI (menee toisen kuusen luo): Tämän minä otankin.

2:NEN KUUSI: Minua sinä et saa hakata joulukuuseksi!

HELINÄ: Kuulitko?

PÄRTTYLI: Täällä kummittelee. Olemme peikkojen valtakunnassa!

HELINÄ: Ei suinkaan jouluaattona ole peikkoja liikkeellä.

PÄRTTYLI: Katsohan tuota vanhaa lonkkasäärtä petäjää. Se viittaa oksillaan kuin peikko käsillään. Me olemme sit-tenkin peikkojen valtakunnassa.

HELINÄ (viittaa mäntyä kädellään): Tuo vanha hyvä mäntykö? Sen juureltahan kesällä parhaat marjat poimimme.

PÄRTTYLI: Mutta nyt se on muuttunut peikoksi. Vaan vähät tuosta! Laulanpa hieman, niin peikkojen valta haihtuu.

PÄRTTYLI (reippaasti heilauttaen kättään laulaa laulun »Terve, oi joulun» alkuosan säveleellä *)

Peikkojen mailla kuljeskelemme,
peikkoja sentään peljätä ei!

HELINÄ (viittaa kädellään ylös ja jatkaa laulua:)

Ylhäällä tähdet kirkkahat tuikkaa:
tietäjät kerran ne seimelle vei.

PÄRTTYLI (lähestyy uudestaan kuusia): Kas niin, enkö-hän nyt saa joulukuusta hakatuksi.

(Männyn luota kuuluu rätinää ja ääntä. Molemmat lapset kääntyvät katsomaan.)

PÄRTTYLI: Mikäs siellä on?

MÄNTY (laulaa rätisevällä äänellä):

Pelkurilapset ne näkevät aina
peikkoja kummia kulkiessaan;
myös minä vanha tuttava mänty
metsien mörkö olla nyt saan.

(Pärttyli ja Helinä saapuvat aivan petäjän luo katsellen sitä uteliaina.)

PÄRTTYLI: Hei! hei! Kuulepa vanhaa mäntyä! Osaatko sinäkin laulaa? Mutta kovin on äänesi kuiva ja käheä. Ehkäpä laulatkin vain näin pakkasella, jouluaattona, etkä milloinkaan muulloin.

HELINÄ: Älä ole pahoillasi, mänty; emme me tahdo sinua suututtaa.

JOULUPUKKI (tulee puiden välistä. Katslee ympärilleen): Hyvää joulua tänne! Hyvää joulua teillekin, lapset!

(Pärttyli nostaa lakkiaan ja kumartaa syvään, Helinä niijaa.)
JOULUPUKKI: Mitä te täällä teette? Miksette ole ko-tonanne?

PÄRTTYLI: Olemme joulukuusta etsimässä. *(Kumartaa.)*

HELINÄ: Lähdemme heti paikalla kotiin, kunhan vaan saamme joulukuusen. *(Niijaa.)*

JOULUPUKKI (puistaa päätään ja vetelee pitkää naava-partaansa): Täältä ette saa joulukuusta ottaa. *(Viittaa kuu-siin.)* Nämä kaikki tässä ovat päättäneet itse viettää joulu-juhlaa. Kuulitteko nyt?

PÄRTTYLI JA HELINÄ (kumartavat): Kuulimme, hyvä joulupukki.

JOULUPUKKI: He ovat kutsuneet minut kunniavieraak-seen, minä puolestani kutsun teidät juhlaan.

*) Kts. Valistuksen Laulukirjan säestyksiä s. 73.

PÄRTTYLI JA HELINÄ: Kiitos, Joulupukki kulta!
JOULUPUKKI (kääntyen kuusien puoleen): Kuka teistä on valittu joulupuuksi.

1:NEN KUUSI: Minä.

PÄRTTYLI (kuiskaa Helinälle): Sama kuusi, jonka aijoin hakata.

HELINÄ: Aijai! Sitä ei Joulupukki olisi milloinkaan antanut anteeksi meille.

JOULUPUKKI (heiluttaa sauvaansa korkealla): Sinipiät joutukaa! Kuusi kauniiks' laittakaa!

JOUKKO SINIPIIKOJA (tulevat siroin askelin, kantaen hopea ja kultatähtiä, joita heittelevät ja asettavat kuusen oksille samalla laulaen):

Metsien keijut ne kunniaks joulun
kuusen nyt kauniiksi kaunistavat,
kultaiset tähdet ja hopealehdet
oksille armaille asettavat.

Loistaos kirkasna, juhlaista kuusi,
metsähän myös sulo-hohdetta luo;
niinkuin sun liekkis pirttiin köyhän,
rikkahan linnaan riemua tuo.

(Sinipiät tanssivat säejaksojen välillä muutamia askeleita. Heidän laulaessa toista säejaksoa, muuttuu metsä valoisaksi.)

HELINÄ: Miten valoisaa täällä on!

PÄRTTYLI (ihailleen): Miten kaunis joulukuusi!

HELINÄ: Nuo tähdet loistavat niin kirkkaasti, aivan kuin oikeat tähdet taivaalla! En ole milloinkaan ennen nähnyt näin kaunista!

(Petäjän juurelta kuuluu mörinää.)

HELINÄ (pelästyy, väistyy syrjään kuusen taa, tirkistelee oksain välistä): Minua peloittaa!

(Petäjän juurelta kömpii esille karhu turkkiin puettu poika.)

KARHU: Uhuuuh! Heräsinpä juuri parahiksi.

JOULUPUKKI (taputtaa karhua kuonolle: Hauskaa joulua, Nalli serkku!

SINIPIIAT (sipsuttavat karhun luo, asettavat tähden sen otsalle, hyväilevät sitä): Hauskaa joulua, Nalle setä! Tulit juuri sopivaan aikaan!

PUUT: Hauskaa joulua, metsän kuningas!

KARHU: Kiitos, kiitos! Samoin teille. Miten kaunis ja loistava kuusi teillä on! Oikein silmiäni huikaisee. Istunpa tähän sitä katselemaan. (Istuu kuusen lähelle.) Olipa hauskaa, että kutsuite minutkin juhlaan.

PÄRTTYLI (Helinälle): Hst! Ole hiljaa, ettei karhu näe meitä! (Piiloittelevat puiden takana.)

HELINÄ: Ehkä syö se meidät, joulupaistikseen. (Itkee hiljaa.)

KARHU: Mitä vikinää tuolta puiden takaa kuuluu!

JOULUPUKKI: Siellä on kaksi lasta. Tulkaa esille tervehtimään metsän kuningasta. (Pärttyli ja Helinä tulevat arkaillen tervehtimään.)

KARHU: Tekö täällä äsken pesäni päällä tallustelite!

PÄRTTYLI (kumartaen): Anteeksi, metsän kuningas, emme tieneet sinun asuvan tuon vanhan petäjän juurella.

KARHU: No olkoon anteeksi annettu näin jouluattona, mutta varokaa muulloin siitä kulkemasta.

JOULUPUKKI (kovalla äänellä): Kuulkaa, nyt metsän puut laulavat!

PUUT (laulavat):

Vietämme talvien pitkiä öitä
taivahan tähtiä tarkastain,
keskellä kuollehen, riisutun luonnon
vihreä verho on yllämme ain'.

JOULUPUKKI: Se on kaunis laulu. Mutta nyt pyörimme hieman. (Sinipiät sipsuttavat esille, ottavat karhun ja lapset mukaansa piiriin, keskelle asettavat joulupukin. Sinipiät kevyesti, karhu kömpelösti. Laulavat seuraavan säejakson kahdesti, puut muassa: *)

Joulu on meillä
nyt metsolan teillä,
ja siksi kaikki hilpehinä hyöritään;
leikki on hauskaa,
kun hanki alla nauskaa,
päämme päällä tähdet luovat välkettä.

HELINÄ: Mutta nyt meidän täytyy lähteä kotiin, vaikka täällä olisikin hauska olla.

PÄRTTYLI: Täytyy vielä hakea joulukuusikin, lähdetään joutuin. (Pärttyli ja Helinä tulevat käsikädessä etualalle) laulavat:

Luo isän, äidin riennämme jälleen,
meitä he kotona kaipailevat.
Hyvästi karhu ja joulupukki,
puut sekä keijuset armahimmat!

(Kumartavat pukille, karhulle, viittovat metsälle ja sinipiioille sitä mukaa kuin laulavat. Joulupukki nyökyttää päätään, karhu samoin. Sinipiät heiluttavat käsiään hyvästiksi. Pärttyli ja Helinä poistuvat.)

Aura Jurva.

*) Sävel säestyksineen Valistuksen Laulukirjan Säestyksiä s. 77.

Tällä kertaa sai poika tartuttua kuvan laitaan, tempasi sen alas, pisti kainaloonsa ja katosi sen tien hevossineen. Kansa alkoi hurrata, mutta prinsessa hyräähti itkuun, sillä hänen tuli äärettömän ikävä kaunista ratsastajaa.

Kun veljekset saapuivat kotiin, oli nuorin veli heitä odottelemassa ja kysyi kuulumisia. Veljet kertoivat ihmeellisestä urhosta, joka vei kuvan ja pani prinsessan ikävästä itkemään. Heidän mielestään tuo ratsastaja oli kovin tyhmä, kun pakeni pois eikä jäänyt linnaan, jossa rikkaus ja loisto olisi häntä odottanut.

Koko päivän prinsessa itki ikävissään eikä yöksikään aikonut lakata. Kamarineitsyt koettivat viihdyttellä häntä laululla ja soitolla, mutta ei prinsessa välittänyt mistään. Viimein kuningas antoi hänelle luvan pitää pidot, johon jokainen kilpailussa ollut saisi ottaa osaa. Toivottavasti kuvanviejäkin sinne ilmestyisi.

Pitopäivänä linnan suurensuuri sali täyttyi kutsuvieraista. Veljeksetkin olivat siellä. Olipa nuorinkin veli salaa sinne mennyt. Hän oli kumminkin omissa arkivaatteissaan ja istui piilossa suuren kukka-astian takana. Prinsessa tarkasteli vieraita, mutta ikävöimäänsä nuorukaista ei löytynyt heidän joukostaan. Silloin päätti hän ottaa miehekseen sen, joka ensimmäiseksi ojentaisi hänelle pudottamansa nenäliinan. Prinsessa sattui seisomaan aivan kukka-astian vieressä, jonka takana poika kyyrötti. Nenäliina putosi pojan eteen, ja hän sen ensiksi ehti ylös ottaa ja ojentaa prinsessalle. Prinsessa otti häntä silloin kädestä ja vei hänet kuninkaan luo, selittäen kuninkaalle, että tämä se nyt oli hänen tuleva miehensä. Eihän kuningasta oikein miellyttänyt prinsessan valinta, poika kun näytti niin köyhältä, mutta silloin poika juoksi läheiseen metsään, kutsui hevosen luoksensa, joka muutti pojan kauniiksi ja komeaksi ja ratsasti takaisin linnaan suuren saattojoukon ympäröimänä, torninhuipusta ottama prinsessan kuva kainalossansa. Nyt kelpasi hän kuninkaallekin, eikä prinsessan ilolla ollut rajoja. Häät vietettiin, ja onnellisena eli poika prinsessansa kanssa elämänsä loppuun asti.

1. Aamu-unelma.

Kovin kaunista
täss' on nähty unta:
Kukkaisvaltakunta
hymyi vastassa.

Oli keväinen
armas aamunkoitto,
lintuin sulo soitto
kuului helkkyen.

Sini-ilmassa
kultaperhot häilyi,
järven kalvo päilyi
tyynnä, kirkasna.

2. Päivän kuva.

Aamun mentyä
saapuu päivän helle;
lapsuus nuoruudelle
jättää jälkensä.

Nuoren silmälleen
aukee Suomen suvi,
eteen ilmaantuvi
kuva kaunoinen.

Rannikolla on
vainiot ja talot,
taaempänä salot
kullass' auringon.

Siellä vanhemmat
näkee paljon vaivaa,
lapsilleen kun raivaa
alat aukeat.

Siellä tahdot sa
myöskin olla myötä,
sukupolvein työtä
jatkaa innolla.

Tahdot laajentaa
viljelyksen rajat,
uudet asuinmajat
korpeen kohottaa.

A. N.

Vuorenkuninkaan poika.

Syvällä, syvällä vuoren uumenissa asui vuoren kansa. Se oli asunut siellä jo monta tuhatta vuotta ja elänyt omaa hiljaista elämäänsä. Alhaalla vuoren onkaloissa työskenteli vuoren väki ahkerasti kaivaen maan sisästä kultaa ja väkkyviä kiviä. Äänetöminä he ahersivat pimeässä. Ei kuulunut kaivoksissa iloinen nauru, ei kaikunut raikas laulun sävel, mykkä oli vuoren kansa.

Vuoren väkeä hallitsi vuorenkuningas. Hän oli synkkä ja väiteliäs kuten hänen alamaisensakin. Ei milloinkaan valaisut hymy hänen kivenkovia piirteitään, ei milloinkaan kajahtanut iloinen sana hänen yhteenpuristettujen huultensa välistä. Yhtä kolkko oli hänen puolionsa, kalpea vuorenkuningatar. Hiljainen ja vakava oli heidän poikansakin, nuori vuorenpinssi. Ei hän koskaan ollut telminyt ja melunnut kuten muut hänen ikäisensä lapset.

Kun prinssi oli kuudentoistavuotias, kutsutti vuorenkuningas hänet luoksensa ja sanoi hänelle:

— Poikani, olet tänään täyttänyt kuusitoista vuotta ja saat käyttää vapauttasi. Näin säättää vuoren laki. Kun kuninkaan vanhin poika on täyttänyt kuusitoista vuotta, saa hän lähteä vuoresta alas laaksoon ja viipyä siellä kolme vuorokautta. Mutta ellei hän kolmantena yönä, ennen aamunkoittoa palaa takaisin vuoreen, jää hän ikipäiviksi ihmisten ilmoille. Tee siis valintasi!

Näin puhui kuningas ja katseli poikaansa kiinteästi. Mutta kuninkaan vanha neuvonantaja, jääsilmäinen, kyyryselkä, kuis-kasi kuninkaalle:

— Sano hänelle, että vuorenkuninkaista ei ole vielä yksikään pyrkinyt pois vuoresta.

Vuorenkuningas rypisti silmäkulmiaan. — Vapaa olkoon kuninkaanpojan valinta.

Prinssi mietti hetkisen. Hän katseli ympärilleen, näki kolkot vuorensienät, synkän isänsä, valjun äitinsä ja jääharmaan neuvonantajan. Ja hän vastasi hiljaa:

— Minä lähden.

Ääneti viittasi kuningas valtikallaan neuvonantajalleen, ääneti tarttui neuvonantaja kuninkaanpojan käteen ja johdatti hänet ylös kapeita kiviportaita myöten. Kauan he astuivat, ennenkuin saapuivat jykevän kiviportin luo. Porttia vartioi vahvakourainen portinvartia. Hämmästyneenä hän katseli prinssiä ja hänen seuralaistaan, ja ääneti hän avasi raskaan portin.

Vanha neuvonantaja viittasi kuninkaanpojalle ja kohotti varoittaen kolme sormeansa. Kivi portti sulkeutui jälleen kumaha-taen, ja nuori kuninkaanpoika seisoi häikäistyneenä, hämillään säteilevässä päivänpaisteessa.

Oudoksuen sinistä taivasta, vihəriäistä metsää ja kirkasta

valoa hän jo kääntyi kolkuttaakseen kiviportille. Mutta äkkiä hän kuuli hopeanheleän äänen, joka riemuiten kohosi taivaan korkeuteen. Hän astui askeleen eteenpäin ja kuunteli. Taaskin kuului heleä huhuilu, ja metsän vehreästä sylvistä astui nuori paimentyttö häntä vastaan. Hän hymyi iloisesti kuninkaanpojalle ja heilutti notkeata vitsaansa.

Ensi kerran nyt kuninkaanpoika näki ihmisolennon ja hän säikähti niin, että vapisi. Mutta tyttö puhutteli häntä ystävällisesti ja kun hän näki, että nuorukainen oli muukalainen, kutsui hän hänet isänsä majaan.

Kolme päivää samoili kuninkaanpoika paimentytön seurassa viheriässä metsässä ja kolme yötä hän nukkui pienessä majassa. Mutta kolmantena yönä solahti pieni sisilisko sisälle majaan kynnyksen alta, kiipesi kuninkaanpojan vuoteelle hänen pääal-usensa viereen.

— Kuninkaanpoika, kuninkaanpoika, sihisi se. Isäsi, mah-tava vuorenkuningas, on kuollut. Sinä olet nyt vuorenkuningas. Kuninkaanpoika hätkähti ja hypähti vuoteeltaan.

— Minun täytyy lähteä, kuiskasi hän. Isäni henki kutsuu.

Hän polvistui paimentytön vuoteen ääreen ja kysyi:

— Tahdotko seurata minua valtakuntaani? Tahdotko tulla kuningattarekseni?

— Tahdon, vastasi paimentyttö reippaasti.

— Rientäkäämme sitten, ennenkuin aamu koittaa, kiirehti kuninkaanpoika.

Hän tarttui paimentyttöä käteen, ja he juoksivat hämärässä yössä ylös vuoripolkua pitkin. Jo sarasti kaukana aamukoite, jo kuului kylästä kukonlaulu.

— Rientäkäämme! hätäili nuorukainen, ja he juoksivat niin, että kivet viilsivät heidän jalkojaan ja oksat repivät heidän hiuksiaan.

— Älä riennä, paimentyttö, huusivat kivet heidän jälkeensä. Me olemme kovia, mutta kovempi on vuorenkansan sydän.

— Älä riennä, paimentyttö, huusivat puitten oksatkin. Me revimme hiuksiasi, mutta pahemmin repii sinua tuska vuorenkuninkaan puolisona.

Mutta paimentyttö ei kuullut heidän varoituksiaan. Hänen pienet jalkansa tuskin koskettivat maata, sillä yhä kiirehti kuninkaanpoika: — Rientäkäämme!

Jo kohosi aurinko kultaisena keränä rusopilvien keskeltä, mutta samassa kolkutti jo kuninkaanpoikakin kiviporttia.

Huu, kuinka pimeä ja kylmä siellä sisällä oli! Paimentyttöä värisytti ja hän puristi lujasti kuninkaanpoikaa kädestä. He astuivat alas kiviportaita syvälle, syvälle, kunnes saapuivat synk-kään, kiiltokivien valaisemaan luolaan. Ja paimentytön sydän

jähmettyi kauhusta, hän puristi vielä lujemmin kuninkaanpojan kättä ja kysyi:

— Pitääkö minun asua täällä?

— Pitää, vastasi kuninkaanpoika ja hänen äänensä oli kova.

Keskellä luolaa lepäsi vuorenkuninkaan ruumis kivipaareilla, ja parien ääressä polvistui vuorenkuningatar. Mutta ei ainoakaan kyynel vierinyt hänen kalvakoille poskilleen. Ääneti hän istui kuin kivikuva, ja ääneti seiso vuorenkansa hänen ympärillään, taajana, mustana joukkona.

Ja taaskin puristi paimentyttö kuninkaanpojan kättä ja kuiskasi vapisevalla äänellä:

— Ovatko nämä alamaisiasi?

— Ovat, vastasi kuninkaanpoika kolkosti, ja hän irroitti kätensä paimentytön kädestä.

Ja kansa kumarsi häntä kunnioittaen, ja ylimmäinen pappi laski siunaten kätensä hänen päälleen. Sillä nuorukainen oli nyt vuorenkuningas ja hän sai istua isänsä valta-istuimella. Ja hänen vieressään istui paimentyttö kulta-istuimella timanttikruunu otsallaan.

Ja päivät vierivät pimeässä luolassa, vuorenkansa työskenteli ahkerasti onkaloissa ja rotkoissa. Kultaa ja kalliita kiviä läjäntyi aarreattoihin välkkyvinä kerroksina. Mutta nuoren vuorenkuningattaren sydän oli särkyä surusta ja tuskasta. Nuorukainen, jonka kanssa hän oli leikkinyt viheriässä metsässä, istui nytkin hänen rinnallaan, mutta hän ei koskaan enää hymyillyt, ei sivellyt hänen suortuviaan eikä puhunut ystävällisiä sanoja. Mykkänä hän hallitsi kansaansa, kolkkona jakeli käskyjään, ja kylmä oli hänen katseensa, kun hän loi sen nuoreen puolisoonsa. Sillä vuorenkuninkaan rinnassa muuttuu sydän kiveksi, ja hänen huulillaan jähmettyy hymy.

Vuoden kuluttua synnytti vuorenkuningatar pojan, ja hymy palasi hänen kalpeille kasvoilleen. Mutta silloin kuiskasi jääharmaa neuvonantaja kuninkaalle.

— Kuuletko, kuinka kuningatar lepertelee pojalleen? Näetkö, kuinka hän hymyilee pienokaiselle? Sellaista ei vuoren laki salli. Pojasta tulee puhelias ihmislapsi eikä vuorenasukas.

Ja vuorenkuningas kielsi puolisoaan puhelemasta lapselleen. Taaskin kuiskasi neuvonantaja kuninkaalle.

— Kuningatar suutelee pojan huulia ja sivelee hänen hiuk-

siaan. Hän suutelee poikaan ihmislapsen mieltä ja pehmeyttä. Sellaista ei vuoren laki siedä.

Ja kuningas kielsi puolisoaan suutelemasta lastaan tai häntä hyväilemästä.

Vuorenkuninkaan asunnon edustalla oli komea puutarha. Siinä kasvoi korkeita, solakoita puita, ja sirot kukkasat seisovivat rivissä molemmin puolin teitä. Mutta puut eivät koskaan huojuttaneet oksiaan, sillä ne olivat kiiltävää hopeata, eivätkä kukkasat koskaan taivuttaneet kupujaan maata kohti, sillä ne olivat kovaa, välkkyvää kultaa, ja kastehelmet niiden terässä olivat kimaltelevia hohtokiviä. Tähän puutarhaan hiipi kuningatar iltaisin, kun hän oli tuudittanut pikku poikansa uneen. Ja täällä, missä ei kukaan häntä kuullut, lauloi hän tuutulaulunsa, joita hän ei saanut laulaa lapsukaiselleen. Hän antoi kultakukille kaikki ne hellät suudelmansa, joita hän ei saanut antaa pojallensa ja painoi lämpöistä poveansa vasten hopeapensaat. Ja hän kuiskasi kukille lempisanoja niin helliä ja armaita, joita vain äiti saattaa sydämensä lapselle kuiskata. Ja kukat lämpenivät hänen syleilystään, ne punastuivat onnesta, saivat väriä ja eloa.

Kun pieni vuorenprinssi oli kolmen vuoden vanha, kuiskasi jääharmaa neuvonantaja kuninkaalle.

— Kuningatar kirjailee prinssin vaatteet täyteen kukkia ja tähtiä. Hän ompelee lapsen peitteisiin satuja laaksosta ja ihmisistä. Sellaista ei vuoren laki salli. Kuningas, karkoita kuningatar pojan läheisyydestä, muutoin kasvaa vuorenkuninkaan pojasta ihmisolento.

Silloin vavahti vuorenkuninkaan kivikova sydän vielä kerran, vavahti kuin ihmissydän tuskasta. Mutta sitten kovenivat hänen piirteensä jälleen, ja hän käski kuningattaren poistua vuoresta.

Nuori kuningatar syleili poikaansa ja rukoili itkien armoa. Hän lupasi olla mykkä ja kylmä kuin kivi, lupasi sulkea huulensa ijäksi ja surmata hymyn kasvoiltaan. Mutta vuorenkuningas oli järkähtämätön, ja kuningattaren täytyi lähteä lapsensa luota.

Illalla ennen lähtöään hiipi kuningatar puutarhaan. Hän syleili vielä kerran kutakin kukkaa, väänteli tuskasta käsiään ja itki. Ja kun hänen kuumat kyyneleensä vierähtivät kukille, liikahtivat nämä, ne avasivat terälehtensä ja sulkiivat sisäänsä, jokaisen hellän sanan ja hyväilynimen, jonka äitiparka kuiskasi.

(Jatkoa 2 lehden takana.)

Lasten riemuinen talvielämä: 1. Talven kuminkaan muistopatsas.

Lasten riemuinen talvielämä. 2. Lumelan suuri sotaratsu.

Ja sitten lähti kuningatar vuoresta eikä palannut enää milloinkaan.

Mutta vuorella vierivät päivät ja vuodet hiljaisina, pimeinä kuten ennenkin. Pieni prinssi kasvoi vanhan vuorenkuningattaren hoivassa, kasvoi ja yleni. Hänen silmänsä olivat kirkkaat ja poskensa punaiset ja hän hymyili iloisesti. Sitä vuorenkansa ihmetteli, ja jääharmaa neuvonantaja pudisti paheksien päätään. Ei kukaan ymmärtänyt, miksi prinssin silmät säteilivät ja posket punoittivat, vaikka kaikki muut vuorenasukkaat olivat kalpeita ja synkkiä. Ei arvannut kenkään, että prinssi joka päivä kuuli äitinsä hellän äänen. Puutarhassa, missä nuori kuningatar oli kertonut kukille ja pensaille tuskansa ja onnensa, oleskeli pikku prinssi aina aamuisin. Ja kun hän kulki pitkin tietä, kallistivat kukkaset päätään kuiskaten: »Rakas poikani», ja puut huojuttivat oksiaan suhisten: »Oma lemmikkini». Kaikki hellät sanat, jotka äiti oli puutarhassa kuiskannut, liitelivät ilmassa kuin pienet perhoset. Ruusupensaat hyväilivät hänen poskia ja pienet lemmikit kohottivat päätään suudellakseen häntä. Ja prinssi ymmärsi, että hänen äitinsä odotti häntä.

Kun kuninkaanpoika oli täyttänyt kuusitoista vuotta, kutsui hänen isänsä hänet luokseen ilmoittaen, että nyt oli hänen vuoronsa valita, tahtoiko hän lähteä vuoresta laaksoon. Kolmen vuorokauden kuluttua oli hänen palaaminen takaisin.

Voi kuinka kuninkaanpoika olikaan odottanut tätä hetkeä. Riemuiten hän juoksi ylös kapeita kiviportaita myöten, mutta vuorenkuningas katseli synkkänä hänen jälkeensä, ja jääharmaa neuvonantaja pudisti pahaa ennustaen päätään.

Kun kiviportti aukeni, ja kuninkaanpoika seisoj vapaan taivaan alla, ojensi hän käsivartensa aurinkoa kohti ja huudahti:

— Nyt minä näen auringon, jonka kuvan äitini minulle kirjaili.

Samassa hän tunsj kahden käsivarren kiertyvän koulaansa ja tunsj lämpöisen suudelman huulillaan. Ja hänen edessään seisoj äiti halvassa talonpoikaispuvussa, mutta onnellisena ja säteileväenä.

— Minä olen odottanut sinua, hän sanoj, tiesin, että tulisit, kun olet määrätyn ijan täyttänyt. Olen rakentanut itselleni majan tänne vuoren juurelle saadakseni olla läheisyydessäsi.

Ja poika kertoj hänelle kukkasista ja puista, jotka olivat opettaneet häntä rakastamaan äitiä ja varjelleet hänen sydäntään kivettymästä. He istuivat rahilla äidin majan edessä, heidän sydämensä oli täynnä onnea.

Kului kolme päivää, kolme yötä. Kolmantena yönä nousi kuninkaanpoika hiljaa vuoteeltaan ja riensi ovesta ulos. Mutta hänen äitinsä oli herännyt, ja tarttuen pojan käteen hän kysyj:

— Minne aiot, poikani?

— Minun täytyy mennä takaisin vuoreen, äitini, vastasi poika. Kolmas vuorokausi on umpeen kulumassa.

Äiti itki ja rukoilj häntä jäämään, mutta hän kuiskasi vain: — Minun täytyy, ja riensi eteenpäin.

Silloin äiti vaipui polvilleen ja rukoilj hartaasti poikansa sielun puolesta. Ja hänen palavat kyyneleensä putosivat maahan, ne muodostivat pieniä puroja, purot kasvoivat virraksi, joka vierj kuninkaanpojan tielle, kun hän riensi vuorelle. Rohkeasti hän syöksyj virtaan uidakseen toiselle rannalle, mutta virta oli niin voimakas, että hän turhaan ponnisti voimiaan. Viimein hän kuitenkin pääsi toiselle rannalle, mutta juuri silloin kohosj aurinko kirkkaana taivaanrannalla. Ja kun poika riensi vuoren juurelle, ei hän nähnyt kiviporttia missään; äkkijyrkkänä kohosj kallioseinä hänen edessään.

Silloin hän äkkiä unohti, minkävuoksi hän oli siinä, unohti, että oli vuorenkuningaan poika, vuoren lumous oli kadottanut mahtinsa. Hän oli ihmislapsi ja palasi takaisin äitinsä luokse.

Anni Swan.

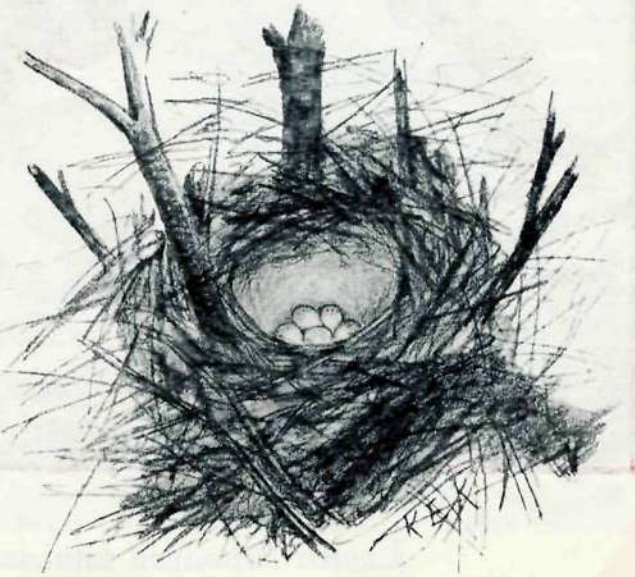

Karoliina ja Eveliina.

Kirjoittanut ja kuvittanut K. E. Kivirikko.

Kaksi oli vaivaista kasvattia: Karoliina ja Eveliina, kolme pientä kasvattajaa: Kaarlo, Kyllikki ja Erkki. Nuo kasvatettavat olivat harakanpoikasia, jotka pienistä vihreänharmaista munista eräänä koleana toukokuun päivänä olivat syntyneet tähän matoiseen maailmaan. Repaleinen kylän poika, Mäkisen Kalle, oli pahat aikeet mielessä vaeltanut harjuntakaista metsäpolkua piippunysäänsä poltellen ja äkkiä pysähtynyt kuuntelemaan outoa ääntä tuosta peltojen keskeisestä näreiköstä. Epäroimättä suuntasi hän sinne askeleensa toivoen löytävänsä jonkun isomman linnun pesän. Olihan hän ennenkin pitäjän kanttorille viedyjistä linnun varpaista saanut muutaman kymmenpennisen. Toiveissaan hän ei nytkään pettynyt. Tiheässä kuusessa noin parin metrin korkeudella oli pesä, paksuista oksista kyhätty ja sisästä koreasti savella silotettu. Siinä viisi harakanpoikaa leukojansa aukoi ruokaa emolta odotellen, mutta niin pieniä raukat olivat, ettei niiden jaloistakaan vielä olisi täyttä hintaa maksettu.

Löydöstä saivat yllämainitut lapsukaiset kuulla, ja niissä heräsi palava halu saada pari poikasta kasvateikseen. Olihan opettaja koulussa kertonut vanhemmalle pojalle, miten harakka helposti kesyyntyy, kuinka se on viisas ja oppivainen ja miten siitä saat- ta saada hauskan toverin. Ja kun asia oli vanhemmille esitetty ja nämä monien pyyntöjen perästä lopulta olivat antaneet suostumuksensa, lähdettiin harakoita pesästä noutamaan.

Sekos oli vasta juhllinen hetki. Vanha karvalakki haettiin ullakosta, johon pienoiset piti pantaman, etteivät matkalla vilustuisi, ja mieli täynnä intoa neuvoteltiin kasvattajan velvollisuuksista. Kauan ei poissa viivyttykään, kaikki kävi edellä tehdyn suunnitelman mukaan, ja pian alkoi kuulua outoa kitinää ullakkokamarista, johon harakanpoikaset toistaiseksi sijoitettiin. Karvalakki oli alussa mainio pesäpaikka ja kyllin avara parin asuttavaksi. Niiden kömpelö, nyrkinkokoinen, vielä melkein alaston ruumis painui syvälle lakkiin ja harvan höyhennyksen peittämä selkäpuoli sulautui niin tarkoin tummaan reunakarvaan, jossa isonokkainen pääkin lepäsi, että outo ei ensi silmäyksellä olisi voinut lakissa mitään huomata.

Ristiäiset pidettiin ja nimeksi pantiin Eveliina ja Karoliina, mistä lienevät ne nimet keksineekin, ja lainkaan tietämättä, olivatko harakat edes samaa sukupuolta. Mutta kun niissä ei ainakaan ensimmältä voinut huomata mitään eroa, sekosivat nimet varmaan montakin kertaa. Vasta myöhemmin opittiin ne tuntemaan ja nimet vakiintuivat.

Alussa eivät harakat tahtoneet syödä, ehkä olivat liian pieninä tulleet pesästä otetuiksi, ja ruokittaissa oli onkiliero, lihava toukka tai kalanpala väkisin suuhun tupattava. Mutta kun ne kerran oppivat syömisensä taidon, ei enää mikään tahtonut niille riittää. Liharuuan ohella annettiin niille kasvisruokaakin: keitettyä perunaa, puuroa ja maitoon kastettua korppua. Turilaan toukat olivat kuitenkin niiden parasta herkkua, niitä ne saattoivat syödä niin ahnaasti, että suu ei kiinni sopinut, vaan viimeinen sai kiemurrellen odottaa vuoroaan.

Samassa mitassa kun ruokahalu kasvoi ja harakat samojin, lisääntyä siivottomuuskin ullakkokamarissa. Nyt päästettiin ne päiväksi pihalle harjoittelemaan hyppimisen ja lentämisen jaloa taitoa. Mutta jalat eivät tahtoneet kestää, kun olivat monessa käppyrässä olleet lakin pohjalla, ja surkeata oli nähdä, miten harakat koppuroivat puolelta toiselle ja yhtenään menivät nokilleen. Näyttipä jo siltä, kun ei noihin jalkoihin tulisikaan voimia. Mutta harakoilla itsellään oli hyvä halu harjoitella, ja parin viikon perästä ne jo hyppivät koko taitavasti, uskalsivatpa jostakin korkeammasta paikasta heittäytyä siipiensäkin varaan.

Taloon oli kuitenkin samoihin aikoihin hankittu pieni kisanpoikanen. Tämä oli aika vallaton ja leikkisä vekkuli ja kärkeä käymään kiinni kaikkeen, mikä vaan liikkui tai vitisi. Eivätpä saaneet nyt harakatkaan rauhassa olla, ja kukapa tietää, miten olisi monesti käynyt, ellei ajoissa olisi apuun ehditty. Mutta harakka on viisas ja riidanhaluinen sekini. Suurempina ne rupesivat kissaa hännäämään, sieppasivat sitä hännästä, kun tämä söi makeata kalaa tai pyytämänsä hiirtä, ja ennenkun kissa ehti kypälällään raapasta, oli harakka jo ylempänä ovella tai kaidepuulla, josta nauroi makeasti kepposelleen.

Päivä päivältä harakat kehittyivät viisaudessa ja aistit terotuivat. Eipä ollut enää kissan helppo lähestyä harakoita, vaikka näillä aina edelleenkin oli kova halu sitä hännätä. Lopuksi tuli heistä kaikista hyvät toverit, ja kun kissa oli ruualla, uskalsi harakkakin asettua kupin laidalle osaansa nokkimaan.

Harakan ihmeellisen tarkka silmä huomasi kaikki pienimmätkin tapahtumat. Eipä sitä elävää maassa ryöminyt, jota harakka ei olisi nokkassut. Heinäsirkat, kovakuoriaiset, hämähäkit, toukat vieläpä sisiliskotkin joutuivat sen suuhun. Kun maata kuokittiin tai lapioitiin, olivat harakat tietysti mukana tarkkaavaisina tähystellen, näkyisikö mullassa vaikkapa vaan joku muurahaisen muna tai seppäkovakuoriaisen toukka. Ja kun joskus lihava turilaan toukka tuli näkyviin, osoitti harakka

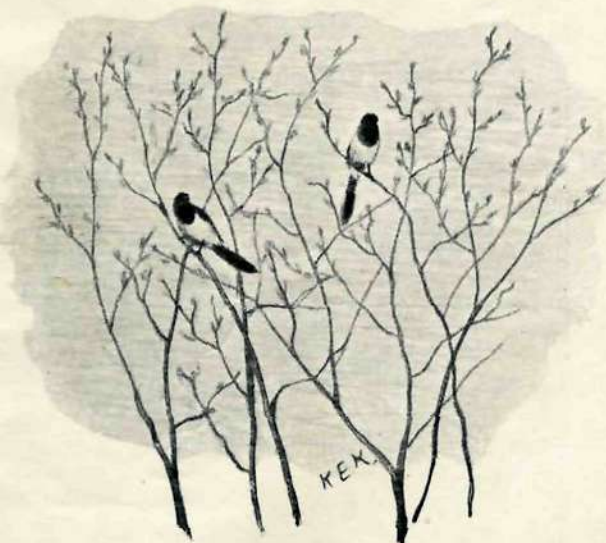
ilmeistä mielihyvää, lensi olkapäälle ja pyyhki nokkaansa poskelle, mutta jätti, paha kyllä, usein valkeat merkit vaatteeseen.

Juhannukseksi olivat lapset kutsutut vieraille toiseen pitäjään, ja harakat vietiin muutamaksi päiväksi parin kilometrin päässä sijaitsevaan naapurikyliin. Tyytyväisinä istuivat ne koko matkan hoitajansa käsivarrella paikastansa liikahtamatta. Mutta erään puutarhan kohdalla ne saivat kimppuunsa koko rastasparven. Kantaen mielessänsä jotakin vanhaa vihankaunaa harakoita kohtaan, jotka ehkä joskus olivat käyneet niider pesää ryöstämässä, ne nyt olivat päättäneet kostaa. Räkättirastas hyökkäsi suoraa päätä pahaa aavistamattoman Evelinan silmille heittäen valkeita ulostuksiaan sen puhtaaseen pukuun. Toinen seuraasi edellisen esimerkkiä, pian kolmaskin, ja ennenkun talon sivu oli pääste, olivat harakkaparit siivottoman näköisiä.

Kun hyötymansikat rupesivat kypsymään, tuli harakoista harmi. Oli kyllä jo huomattu, että kaikki korea ja kiiltävä herätti niitten huomiota, kukista ne nyhtivät terälehdet, nuorista omenapuista kiiltävät silmut ja versot. Mutta mansikkamaa oli harakan mieluisa oleskelupaikka, ja kun marjoja käytiin poimimassa, löydettiin näitä maukkaita hedelmiä kiven tai multakokkareen alta, jonne harakka ne nähtävästi oli kätkenyt.

Eräänä aamuna oli Eveliina poissa, Karoliina yksinään lenteli allapäin etsien suojaa sisältä, jonne se lensi avonaisesta ikkunasta tai ovesta. Pitkän etsiskelyn jälkeen löydettiin Eveliina rännin alla olevasta vesitynnyristä, johon se oli uponnut. Märkinä ja jäykkänä se sieltä nostettiin ja haudattiin kaikella kunnialla. Karoliina unhotti pian kadonneen toverinsa, ja siitä oli lapsilla vielä pitkät ajat hauskuutta jos harmiakin. Eräänä iltapäivänä kuului Kaarlon työhuoneesta omituista naksutusta. Hyönteislaatikko oli jäänyt auki pöydälle, ja harakka istui sen reunalla perhosiä nokkien. Kerran oli se keksinyt sukankutimen ja kietoutunut lankoihin niin pahasti, että oli vähällä kuristua. Hullunkurista oli nähdä sen hyppyä pianon koskettimilla, ensin se säikähti outoa ääntä, mutta uteliaisuudesta se uudisti tempunsa ilmeisesti huvitettuna äänien vaihtelusta.

Syksyn tullen Karoliinakin hävisi teille tietämättömille, söikö sen lopultakin kissa vai veikö haukka. Poissa oli nyt kaunis lintu, jota kasvattajat olivat rakastaneet ja jota he nyt alakuloina loppukesän muistelivat.

Joulul. ym. Jan

Koskelo poikasireen matkalla uusia uimppaikoille.

